

HLAS

ZPRAVODAJ KDS číslo 5

KŘEŠŤANSKÁ a DEMOKRATICKÁ
UNIE
VOLTE Č. 23
"SVOBODA MÍSTO SOCIALISMU"

"VLÁDYCHTIVOST JE NÁRUŽ MĚJŠÍ NEŽ VŠECHNY VÁŠNĚ". (TACTIUS)

Ve jménu této vášně se minulých 42 let vraždilo, ničily se životy lidí, deformovala se lidská morálka, devastovalo se životní prostředí, hospodářství se přivedlo na pokraj bankrotu.

Když jsme se scházeli v listopadových dnech, skandovali jsme: "Nejsme jako oni". Ano, opravdu nejsme jako oni. Nechceme ukázat svoje vášně získáním nekontrolovatelné moci, opájet se bohatstvím, lež vydávat za pravdu a člověka považovat za hmotu, kterou lze modelovat podle svých rozmarů.

Chceme svobodu pro všechny, všestranný rozvoj osobnosti člověka, právu, spravedlnost, lásku, toleranci a existenční zajištění.

Žili jsme, žijeme a ještě chvíli žít budeme v nenormálních podmínkách. Všechno je více či méně deformováno vlivem bývalého totalitního režimu. Snad každého z nás nejcitelněji zasahuje nízká úroveň našeho hospodářství. Nelze ubírat bývalému režimu zásluhu za jistý absolutní pokrok v hospodářské sféře, ale z hlediska

Z obsahu vybíráme:

Pozn. k české historii (2)

Co hodlám a co ne (3)

OVERLORD (4)

K majetku KSČ (7)

Útoky svědčí pro nás (8)

Dopis voličům

relativního tj. v porovnání se světem se tyto "úspěchy" jeví jako porážky.

Každý z nás si musí položit otázku. Co umíš, co jsi schopen a ochoten udělat a obětovat ve prospěch společnosti a její hospodářské prosperity? Položil jsem si i já, nejenom jako individuální subjekt společnosti, ale jako kandidát za Křesťansko-demokratickou stranu na poslanecké místo ve Sněmovně lidu.

Pracuji v hospodářské sféře, proto bych chtěl veškeré své znalosti a schopnosti této oblasti věnovat i ve funkci poslance SL.

Čeká nás neprobádaná cesta. Přechod od plánovitě řízeného hospodářství k hospodářství tržnímu. V novinách, televizi a v rozhlasu můžeme sledovat vysoce fundované názory různých odborníků na nejsprávnější postup tohoto přechodu. Nějak jsme přítom ale zapomněli na obyčejného člověka, kterému odborné výklady nemusí být srozumitelné.

Co by mělo tržní hospodářství přinést nám, normálním občanům?

Spravedlivou mzdu za poctivě odvedenou práci, smysluplnost veškeré práce, odbourání parazitující třídy zbytečných byrokratů, všem stejnou šanci k uplatnění.

Spokojenost člověka sestává z tisíce maličkostí. Například i z toho, aby v obchodech koupil čerstvé pečivo, mléko i v podvečerních hodinách. Když bude potřebovat cokoli opravit, musí mít možnost si to zařídit v síti státních, dráževních nebo soukromých firem dle svého výběru. V restauracích se musí stát hostem a ne obětí mafiánského personálu. A tak bychom mohli pokračovat. Toto vše by měl přinést tržní mechanismus. Ten nevznikne sám od sebe. Je nutné připravit pro něj podmínky. Ty spočívají v přijetí takových zákonů, které zrovnoprávní všechny formy podnikání.

Za zvlášť důležité považuji úpravu daňových předpisů. Musí být takové, aby aktivizovaly hospodářské subjekty k co nejvyšší činnosti, ale na druhé straně musí odčerpávat enormní důchody. Podle hesla: "Kdo více vydělá, ať více přispěje do společné pokladny".

Tržní mechanismus přinese s sebou i některé negativní jevy.

Jedním z nich bude i určitá nezaměstnanost. Nevěřím, že je to problém neřešitelný. Stát musí dbát o to, aby byly k dispozici takové rekvalifikační programy, které by plynule umožňovaly pracujícím přechod na jinou profesi.

Jako třetí takový základní okruh své činnosti jako poslanec SL považuji podporu rozvoje soukromého podnikání a

privatizaci státního sektoru, kde je to nutné. V podnikatelské oblasti pracují už řadu let a vím jak hluboké kořeny mají staré struktury v hospodářské sféře. A samy se nevzdávají výhod, které jim z toho plynou. Ty je nutno jim odejmout, nikoli násilím, ale ekonomicky. Je nutno vytvořit takovou ekonomickou atmosféru, aby vše co není životaschopné, co se přizpůsobuje na práci jiných, zaniklo. Tomuto procesu napomůže částečná privatizace státního sektoru. Musí proběhnout spravedlivě, aby se nestalo, že bohatí budou ještě bohatší a chudí ještě chudší.

Bylo by ještě mnoho problémů o kterých by se dalo hovořit, ale není v silách jednoho člověka podílet se aktivně na jejich řešení.

Mohu slíbit, že pokud budu zvolen za poslance SL vynasnažím se udělat vše pro to, aby život nás všech byl šťastný, svobodný a spokojený.
Ing Vasil Krinčev

(Poznámka k české historii)

Všichni jsme už slyšeli, že první z řady našich kapitulací, kapitulace mnichovská (a naše další chování z ní vyplývající), náš charakter těžce poznamenala a důsledky trvají do dneška. Sám si to nemyslím. Nebyly to naše porážky, které nás poznamenaly, ale dvě lži o naší historii, obě vynalezené v euforii vítězství: 1918 a 1945, kdy jsme se s uspokojením shlíželi ve svém falešném obraze. (Je myslím přesnější mluvit o lžích než o omylech, protože nevznikly zcela bona fide bez politických záměrů.

První byla prvorepublikánská legenda o třistaletém útisku, demonizující staré Rakousko a glorifikující utrpení a jednomyslný odboj celého národa kromě hrstky zaprodaných, především klerikálů. Je ironií osudu, že právě komunistická hystografie, ve snaze zdiskreditovat první republiku a jejího zakladatele, vnesla do této legendy některé pravdivé korekce. Tuto fikci, zaplňující tehdy naše čítanky, usnadnily liberální poměry mocnářství, dovolující žurnalistům a politikům bez valného rizika (za plné účasti v legálních politických strukturách) projevy téměř revoluční. A po válce vystupovali jako bořitelé Rakouska a revolucionáři nejagresivnější právě ti dřívě loajální "c.k." sociální demokraté.

Druhou, již s tragickými následky pro mnohé, byla lež o Mnichovu a odboji: o zradě vlády v roce 1938, prezidenta Háchy v roce 1939 a o masovém hrdinném boji našeho lidu proti okupantům. (Pozn.: K nesmyslnosti ev. sebevražedné války v září 1938 bych se rád vrátil - tři supervelmoci potřebovaly k porážce Německa šest let.)

Sotva kde jinde v Evropě se chovali lidé - v překvapující jednotě - tak důstojně, charakterně a k Němcům zdrženlivě jako u nás; dělo se tak v přímé vazbě na legální domácí reprezentaci v čele s tragickou postavou shrbeného prezidenta Emila Háchy a ministerského předsedy, později popraveného generála Aloise Eliáše; až do září 1941 byli oba ve spojení s Benešem a postoj jejich a celého národa byl v souladu s jeho pokyny: nevyhledávat sabotáže a bojové akce, ani neorganizovat masovou odbojovou činnost s tragickými důsledky, které Němcům neublíží a spojencům nepomohou. Jakákoli (tehdy jediné nekomunistická) odbojová činnost byla podmíněna nekonečně mnoha vazbami na domácí protektorátní reprezentaci. A celý civilní život Protektorátu, jak se po celou tuto dobu utvářel, využíval, přes všechny německý teror, "ochranného deštníku" české protektorátní byrokracie; tento tak jednotný český postoj nebyl nijak bezcharakterní, ale boj (nepovažujeme-li toto slovo za čistě obrazně řečené), tím méně masový boj, to prostě nebyl.

Nelž eme sami sobě již potřetí

Po vstupu Sovětského svazu do války zazněl z moskevského rozhlasu nový tón; ve snaze rychle napravit dosavadní pasivitu a přímo nepřátelství k českému odboji vybězej k sabotážím, napadání německých hlídek a domácí reprezentaci označují za zrádce. Nešlo jim o vojenský efekt takových činů, ale o propagační souboj s vládou londýnskou. Aby nezůstali pozadu, změnili tón i v Londýně; byl to konec dosavadní jednoty londýnské emigrace a domácí reprezentace. Ta od popravu Eliášovy a stanného práva ve snaze zabránit dalším masakrům byla dotlačována k stále horším a horším slovním formulacím, i když se stále snažila-byť s menším a menším úspěchem-německé akce brzdit. Vyslání rozhlasu postoj lidí příliš nezměnilo; kromě hrstky Vlakářů lidé s

Němci nekolaborovali, ale pokračovali v dosavadní londýnsko-pražské linii: čtili určitou neodpovědnost ve vyslání zahraničních medií. Byl hluboký rozdíl mezi řadovými občany a těmi, kdo stáli na vedoucích a odpovědných místech - odpovědností i za druhé. Ti se pohybovali na ostří nože mezi rizikem zatčení a kolaborace; jejich riziko, vyplývající z dvojí hry, bylo daleko horší, než u řadového občana-ba i než u pouhého člena ilegality.

Ale v emigrantském pohledu, který vycházel ze strachu, aby nebyli z Moskvy považováni za politické stoupence kolaborantů, byla zcela ignorována složitá spleť postojů-a lid Protektorátu ve své většině nekolaborující, když ne zrovna hrdinně bojující-byl rozdělován na hrdinné partyzány a zrádné kolaboranty. Byli skuteční hrdinové - byli skuteční zrádci-ale těch i oněch bylo velmi málo. A celé toto propagační černobílé schema je hluboce nepravdivé.

A k této přetvářce se po válce masově připojovali i lidé doma. Co všechno se pak nevydávalo za ilegální činnost! A jak se jejich počet rozmnožil! Tento emigrantský obraz se stal pak oficielním a jediné dovoleným-a zástupci londýnské vlády ostentativně mlčeli, když mohli a měli mluvit a svým svědectvím pomoci těm, s nimiž byli ve spojení. Místo toho jakékoli spojení popírali, ze strachu, aby ho komunisté nevyužili proti nim. Umírající Hácha byl převezen do vězeňské nemocnice, kde brzy zemřel; a teprve komunisté, ve

snaze pošípnout Beneše a londýnskou vládu pro spolupráci s kolaboranty, některé tyto doklady (také o kontaktech mezi Benešem a Háchou) zveřejnili. Bylo symptomatičné, že falešný černobílý obraz první nakreslila emigrace: Emigrant G. Bareš obviňoval z nečestného jednání i F. Peroutku, který zrávil celou válku v koncentračním táboře; Peroutka polemiku končil:

Tato historická poznámka se neobrací jen proti komunistům, ale i do vlastních řad. Byli to demokraté, zastánci svobody, kteří dali vznik té první a tragicky se podíleli i na té druhé lži, než byli sami do tří let smeteni.

A dnes? Nepochybuji, že u našich sedmi statečných nalezneme pochopení

i pro nás nestatečně. Ale měli bychom být pozorní na ty, kteří jako před čtyřiceti lety chtěli by kompenzovat své špatné svědomí vytvářením dalšího, již třetího falešného obrazu-falešného sebeuspokojení. Skončil bych citátem známého komika Josefa Dvořáka ze Semaforu, který statečně řekl pravdu za sebe-i za druhé: "Neodepisoval jsem, protože jsem se bál."
Aleš Bořkovec

Co hodlám a co ne

Aby bylo jasno - nehodlám zahajovat polemiku s KSČ a jejími apologety z Rudého práva, už pro zřejmou účelnost. Komunisté vycházejí z ideologie diktatury proletariátu, lhostejno zda jeho jménem, či v pozdějším stupni vývoje už jménem diktatury vlastní strany, a mají o polemice svérázné názory, jak dostatečně prokázali znemožněním výkonu odpovídajícího povolání a občanským ponižením v lepším, užitím aparátu estébáckých koncentráků v tom horším případě pro ty, kdo se o diskusi třeba jen pokusil. To, že jim listopadová revoluce vzala mocenské prostředky na pokračování v polemice na jejich způsob, ještě zdaleka neznámá, že by se myšlenek na dovršení diktatury proletariátu pod vlastním moudrým vedením vzdali. Prostě ji pod tlakem změněných okolností neinzerují. Ani to není ovšem v historii jejich strany nic nového.

Hodlám poukázat na slabost a místy až útrpnou neadekvátnost argumentů z jejich Prohlášení výkonných výborů KSČ a KSČM. Zmíněné dílko je reakcí na známý dopis městského prokurátora pro Prahu JUDr. Tomáše Sokola. Podrážděný tón Prohlášení není způsoben obavami komunistů o osud naší demokracie, ač se jí velemělně dovolává, protože taková obava jim za čtyřicet let jejich samoděržaví nepřišla na mysl ani náhodou. Svědčí spíš o tom, že dopis trefil do černého. Nechci a nemohu posuzovat, zda prokurátor překročil svou kompetenci. To bylo náležitě a kvalifikovaně vyjasněno a vlastně to ani není nejdůležitější. Hlavní klad prokurátorova dopisu vidím v tom, že konečně někdo stručně a přehledně shrnul skutečnou podstatu komunistické

ideologie, u nás tak smutně představené KSČ.

Není ohrožením demokratických principů, jak nám ustaraně sdělují. Zvláště nepřesvědčivá je ta pasáž Prohlášení, dávající rovnítko mezi demokracií a KSČ a naznačující, že zásah proti druhé se rovná likvidaci první. Počin prokurátora Sokola byl naopak motivován obavami o osud demokracie pokračující činností KSČ, a je to obava velice reálná.

Zákon z ledna 1990 uznal KSČ jako existující politickou stranu, ale není na škodu si připomenout tehdejší složení Národního shromáždění, které zdaleka nevyjadřovalo skutečný poměr politických sil. Ten ukáží teprve volby, a na nový parlament čeká v tomto směru hodně práce.

Jsou tu ovšem další aspekty. Prohlášení tvrdí, že perestrojená a nově ošacená strana je stranou demokratického socialismu. Ví vůbec o čem mluví, nebo si s obvyklou bezostyšností pro zkrachovalou partaj přisvojuje ideály socialistů? Nejsem socialista, ale vážím si práce a myšlenek tohoto hnutí. Jsem křesťanský demokrat pro svou víru a přesvědčení, že svět v dnešní podobě potřebuje spíše politiku pravého středu, přičemž socialisté jsou nutnou podmínkou celkové rovnováhy. Ale rozhodně náš svět nepotřebuje levé extrémisty stejně tak, jako se už přesvědčil o škodlivosti diktatur pravičáckých. Socialistické strany v evropských demokraciích nikdy nezneužily volebního vítězství jako stupínku k vytvoření totality - komunisté vždy a všude, kde se jim naskytla příležitost. V případě potřeby i nedemokratickou, mimoparlamentní cestou, jak potvrzuje naše vlastní zkušenost.

Nehodlám tedy polemizovat s tiskovým orgánem-listem partaje, která svoje programy mění a přehazuje s nedůvěryhodnou lehkostí a snadností dětského kaleidoskopu, protože stejně jako v něm jsou na dně jen střípky a veteš.

Hodlám ovšem důrazně upozornit na pokrytecké tvrzení o potřebě silné politické levice a tím implicitně o další existenci KSČ, která se přežila a sama odsoudila ideologicky i morálně a svým členům, rozumí se těm řadovým, nemá co nabídnout.

Opět jednou obrozená a očištěná KSČ žádá kredit a dokonce prý "bolestně" pociťuje nedůvěru společnosti. Pokud je tu co k divení, pak jen drzost! Lhář a zločinec - a KSČ po desetiletí obelhávala společnost i vlastní členstvo a naprosto prokazatelně se dopustila zločinů, srovnatelných s nejhoršími zřůdnostmi fašismu - přeci nemůže očekávat, nechce-li nás ostatní přezíravě považovat za prostoduché hlupáčky a hazardéry s vlastní budoucností, že vyhlášením nového programu (kolikátého už?) a zapuzením několika nejkompromitovanějších funkcionářů, znovu vykoučíme pod hesly demokracie k totalitě. Pokud si to mluví KSČ skutečně myslí, potvrdí tím jen oprávněnost nařčení z arrogance a netolerantnosti, která tak rádi podsouvají jiným. Kdyby jim náš partikularismus a krátkozrakost umožnily - jak se už v naší moderní historii bohužel stalo - návrat k nekontrolovatelné moci, co by jim bránilo, aby současný šaškovský kostým pravověrných demokratů neprohlásili hbitě za zákrut stranické linie, za pouhý taktický prostředek v boji s plíživou (případně nezakrytou) hydrou kontrarevoluce, a neoblékli znovu padnoucí mundúr stalinismu? Vnitřní zábrany jistě ne!

Nedejme sotva svržené totalitě příležitost aby nám ukázala, v jakém úboru se pan Mohorita a spol. cítí nejlépe - zda v přežitém podle demokratického střihu, či zda v tom z módy beznadějně vyšlém, ale některým tak vyhovujícím hávu tuhé totality.

KSČ straší - z nedostatku jiných argumentů a programů - hrozícím odbouráním sociálních jistot, na jejichž jediného garanta se sama pasovala. Strašák působivý, protože se dotýká důležitých zájmů snad statisíců občanů, nicméně v jejím podání demagogický, protože ve staré podobě nereálný. Už jen dosud uveřejněné rozborů naznačují katastrofální stav národního hospodářství, o ostatních hrůzách raději ani nemluvě. A to se nám pravda podává ještě velmi cudnou formou! Komunistická ideologie a praxe se dostala do nenapravitelné krize, za kterou zaplatila uzurpovanou prioritou. Především pro vnitřní rozpor, zabudovaný v ní samé, totiž rozpor mezi nutnou nevykonností centrálně (a navíc diletantsky a sobecky) řízeného

hospodářství a současnou nutností vykupovat si poslušnost a netečnost mas systémem určitých - spíš almužnových než sociálních - jistot, bez ohledu na to, jsou-li podloženy skutečně vytvořenými hodnotami. Takový systém má krach a rozklad vetkán do praporu. Taková schizofrenie měla za následek zdánlivě vedlejší, ale v důsledcích nedohlédnutelnou devalvací reálného smyslu pro práci a ostatní hodnoty, ale i pro vládnoucí straníky trvalou obavu, že na udržení dosavadního systému už brzy nebude z čeho brát. Snad jim v tom světle přišly listopadové události paradoxně vhod; vyloučit se to nedá, protože je zbavily strašné odpovědnosti. Komunisté byli vždycky bolestíni, a teď se stylizují do role ublížených, kteří to přeci "dobře mysleli, ale dopustili se určitých chyb", jak se o tragedii čtyř desetiletí delikátně vyjadřují. Že ty určité chyby jsou řadou zločinů? Podejme si ruce a začněme s čistým stolem...

Pokud by komunisté dostali v parlamentě výraznější zastoupení, historie jejich strany přímo předurčuje budoucí taktiku. Nenápadně zpočátku, se vzrůstajícím důrazem a dotěrností později budou kritizovat činnost nové vlády, zpochyňovat velice nutná, ale z krátkodobého hlediska a pochopitelného okruhu zájmů občana nepopulární opatření, aniž by se současně zmínili o tom, že jsou životně potřebná pro odstranění zhoubných následků jejich čtyřicetileté nadvlády. Tady se musí rozhodnout každý sám a za sebe, čemu dá přednost. Zda cestě k demokracii a tím skutečnému životu, která je ovšem současně cestou nepřetržité práce a odpovědnosti za vlastní svobodná rozhodnutí a jednání. Nebo relativně příjmenějšímu skluzu po tobogánu totality, který ovšem bez výjimky končí v zahrávajícím marasmu duševním i hmotném. Důkaz toho máme před očima.

Hodlám proto prožít zbytek svých let ve slušné, demokratické a svobodné vlasti, když jsem se už narodil do jedné totality a žil ve stínu jiné, stejně cizí a nepřátelské.

Nehodlám zažít návrat k jejímu obnovení - jak si přeji ti, které změny ve společnosti připravily jen o jejich nadprávi a sinekury - jenom proto, že bych mlčel tam, kde i můj hlas bude rozhodovat o budoucnosti.

Prof. Jaroslav Voříšek

OVERLORD - 6. 6. 1944

Posádky německých pobřežních pevnůstek, vzbuzené strážemi, strnule zírají do raního šera. Obzor, jindy naprosto prázdný, se toho dne doslova ježí stovkami, tisícičkami plavidel. Vtom dopadají první granáty a rakety. Krátce nato doléhá k normandskému břehu basový hlas lodních děl. Výsádková plavidla se blíží, bitevní lodě setrvávají na hlubokých vodách a účinnou palbou ničí místa sporadického odporu, o který se místy pokouší šokovaný nepřítel. Z vln moře vyjždějí tanky, překonávají záтары, zasahují granáty přímo do střílen pevnůstek a za nimi se valí tisíce a tisíce vojáků. Pomoc z vnitrozemí německým strážcům nepřijde brzy, ba vůbec. Již v noci se o to postaraly spojenecké výsadky. U normandských břehů přistávají další posily, vykládá se materiál, tisíce tun materiálu a další dodávají kluzáky, přistávající v osvobozeném vnitrozemí. Nad bezpečím spojeneckých vojsk bdí 11 tisíc letadel. Ohromení nepřítel je dokonalé a porážka nacistů neodvratná.

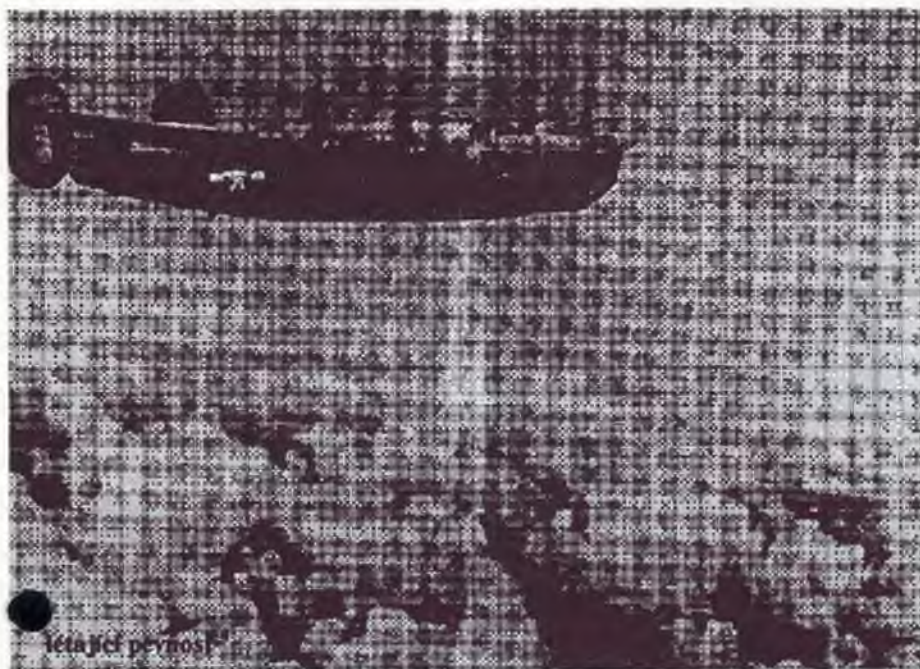
Než k tomu došlo, než mohla svobodná část světa setřást trvalou hrozbu nacistické totality, vytrpěla především Velká Británie mnohem více, než nám za posledních 42 roků přiznali ti, kdo drželi černý pláštík lži nad pravdou a dějinami. Jen málokdo ví, že neslavný pakt Ribbentrop - Molotov zahrnoval zhruba stejně přátelské vztahy mezi Hitlerovým a Stalinovým impériem, jako bylo o dosti let později

Československo-sovětské přátelství. Obě evropské velmoci si dokonce navzájem vyměňovaly blahopřání k vojenským vítězstvím. Hitler Stalinovi blahopřeje k dobytí baltských republik, jeho přítel Jusuf Vissarionovič zas blahopřeje Wehrmachtu k dobytí Francie. To jsou historické skutečnosti. "Ilegální" Rudé právo na okupovaném Československu v těchto dnech sovětsko-německých vítězství jásá, že socialismus se prosazuje a kapitalismus bude brzy poražen, zbývá jen dorazit Anglii. Onou dobou je totiž KSČ z ohledů na Stalina víceméně trpěnou stranou, do značné míry kolaborující s okupanty.

Dne 22. června 1941 se o jednovaječná dvojčata matičky totality pustila do nelítostného boje o světovládu. Plným právem hovoří komunisté o "věrolomném napadení SSSR". K věrolomnosti totiž může dojít pouze tam, kde předtím existovala důvěra a zklamání ze zrady bratrské strany NSDAP bylo tak značné, že výraz "věrolomnost" přetrval v novořeči komunistů dodnes.

První měsíce války na východní frontě sovětská armáda nejen ustupovala, ale doslova utíkala od porážky k porážce. Přímo vinu na tom nesl i Stalin, který nedlouho předtím nechal vyvraždit nejlepší odborníky mezi generály vlastní armády. A zde, v době, kdy ani tento diktátor nevěřil ve vítězství, způsobila

létající pevnost

zlom ve vývoji války právě Velká Británie. Byly to především dodávky zbraní, surovin a potravin, kterými pomohla prohrávajícímu Sovětskému Svazu se vzchopit. A to za cenu vlastních těžkých námořních ztrát v Severním moři. Stalin velmi brzy zapomněl na svůj původní postoj a s nestoudností, komunistům tak charakteristickou, požadavky na pomoc stále stupňoval. Další významnou pomocí pak bylo bombardování Třetí říše. Ilegální činnost v okupovaných územích, ponejvíce řízená z Velké Británie a konečně hrozba invaze, která poutala značné síly německé armády mimo východní frontu.

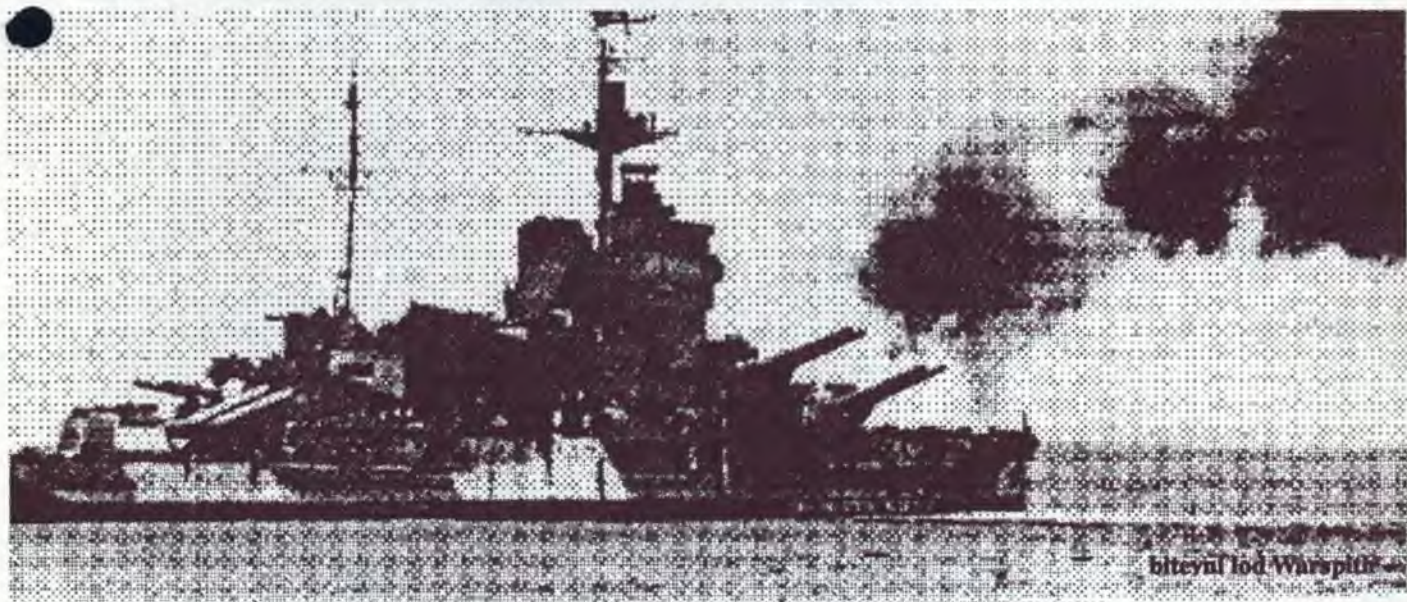
Vstupem USA do války se Sovětskému svazu opravdu odlehčilo. Spojené státy vyčerpávaly sílu Japonsku do té míry, že vskutku nepřipadalo v úvahu, aby asijská velmoc vpadla do zad bojující Rudé armádě a přispěla tak německému spojenci. Stále se však bojuje na území SSSR a válka není ani v nejmenším rozhodnuta!

Otevřením druhé fronty, o které tak žadonil Stalin, došlo k definitivnímu zlomu ve vývoji války. Zatímco měsíc před invazí je s nesmírným úsilím osvobozen Sevastopol a probíhá těžká krymská operace, další měsíc po invazi

se boje přemisťují do Běloruska a 3. 7. obsazuje Rudá armáda Minsk. Mezitím též Spojené státy silně podporují svého spojence. Sovětské piloty létají na amerických strojích a nemohou si je vynachválit, tankisté sice přijeli do Evropy na vlastních strojích, ale ostatní se dopravili automobily z amerických dodávek. Ještě dlouho a dlouho po válce sloužily tyto většinou nákladní vozy v SSSR a to nepočítáme více než 400 lodí, které SSSR "zapomněl" spojencům na konci války vrátit.

Západní spojenci neměli zdaleka takové ztráty na životech vojáků, jako měla Rudá armáda. Spojenci, kteří i ve válce šetřili každý lidský život, raději dávali v sázku techniku než člověka. Neznali způsob boje, jako např. zavaření kulometu, což byla sovětská specialita, kdy se proti kulometnému hnízdu hnali další a další muži, dokud byla rozřhavaná zbraň schopna provozu a dokud posádka pevnůstky neustoupila. Spojenci nemávali rukou nad počtem svých padlých se slovy "nas mnoho". Nekradli hodinky, nedopouštěli se násilí a všude, kam přišli jako osvoboditelé, zanechali ten nejlepší dojem, ač se o tom právě u nás, kde jejich dlouhá cesta z Normandie skončila, nesmělo 42 roků mluvit a psát.

Onoho dne 6. června 1944 umírají stovky, tisíce mužů na plážích mořského pobřeží, v polích a lesích, bažinách i osadách Normandie. Nic je nezastaví v cestě k svobodě nebo smrti. Svoboda, demokracie a lidská důstojnost jsou hodnoty, které

bitevný lod Warspite

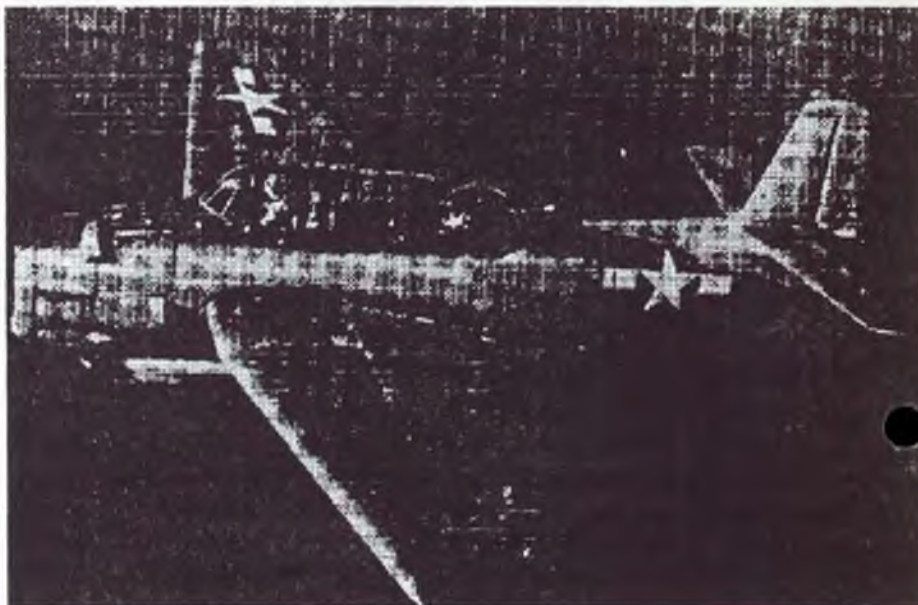
spojenečtí vojáci znají a chtějí jak pro sebe, tak pro lidi v okupované části Evropy. Platí tedy svou krví i za naši svobodu.

Mnozí občané v oblasti Čech, osvobozených západními armádami, velmi těžce nesli právě to, že i v jejich krajích se slavilo "osvobození Rudou armádou" a na vojáky, kteří jim onu svobodu přinesli doopravdy, se nesmělo ani vzpomenout. Do jisté míry to nepostrádalo logiku. Balvan totality, který po celých 42 roků ležel na celé násilně rozdělené části Evropy, přivalili "osvoboditelé" z Východu. Dávali se za to devotně uctívat a královsky si platit. Česká knížata kdysi odevzdávala německým císařům symbolický poplatek jako uznání jejich vyšší moci a za ochranu českých území. Co jsme odevzdali za "osvobození" po roce 1945 Sovětskému svazu, převyšuje kontribuce poraženého státu. Uran. Průmyslové zboží. Zemědělské produkty. Z toho pohledu nás západní spojenci pomohli osvobodit vskutku nezištně, dokonce se zatím nedočkali ani vděku. Mnozí se

těchto dnů nedožili, jejich potomci od nás asi zdarma uran požadovat nebudou.

Dejme jim tedy aspoň to, co dát můžeme. Oslavme vzpomínkou události, jež v historické návaznosti

přispěly k naší svobodě nejen tehdy roku 1945, ale také nyní, kdy jsme konečně prorazili železnou oponu a vracíme se do Evropy. Den D, den 6. června, je pak jedním z nejvýznamnějších. (jc)

Československý křesťanskodemokratický klub v Praze

Vážené dámy a páni, milí bratia a milé sestry, bratia Česi a Slováci,

dovolíme si Vás upozorniť, že na území hlavného mesta Prahy od novembra 1989 pracuje Československý křesťanskodemokratický klub, ktorý sa hlásí ku křesťanským a demokratickým princípom života a v tomto období podporuje rozhodujúce křesťanské a demokratické sily reprezentované "Koalíciom křesťanskej a demokratickej únie", ktorá má číslo kandidátky 23. Náš klub má svoju identitu - je nepolitickým združením veriacich československých občanov na území Prahy bez rozdielu vyznani a politickej príslušnosti. Uznávame čs. vzájomnosť dvoch rovnoprávných národov Čechov a Slovákov v slobodnej a demokratickej Českej a Slovenskej Federatívnej republike.

Náš program je orientovaný na:

- 1) Duchovná, finančná a morálna podpora křesťanských cirkví.
- 2) Podpora křesťanskej morálky, lásky, pravdy, viery a vzájomnej tolerancie.
- 3) Podpora výuky náboženstva na

školách všetkých stupňov na základe dobrovoľnej voľby a založenia křesťanskej univerzity.

4) Podpora sociálnej spravodlivosti a obnova charitatívnych činností.

5) Podpora rýchleho prechodu čs. ekonomiky na peňažno-tržné hospodárstvo, zrovnoprávnenie súkromného, nedeforovaného družstevného a inovovaného štátneho vlastníctva. Budeme usilovať o presadzovanie intenzívnej zahraničnej pomoci vo forme novodobého Marshalovho plánu a podporovať privatizáciu čs. podnikov. Formy privatizácie: bezúplatný prevod časti akcií čs. občanom cez holdingové spoločnosti, prebudovanie čs. podnikov na akciové spoločnosti formou tzv. ľudového kapitalizmu a únosnej časti zahraničného kapitálu. Pripravujeme založenie křesťanskej banky a ďalšie podnikateľské aktivity za pomoci zahraničného kapitálu z priemyslovo vyspelých krajín sveta.

6) Podpora turistického ruchu poskytovaním služieb našim krajanom Čechom a Slovákom žijúcim v USA, Kanade, Austrálii a inde.

7) Podporujeme a úzko spolupracujeme

so Spoločnosťou M. R. Štefánika, ktorá rovnako ako my presadzuje čs. štátnosť a krédo: "veríť, milovať a pracovať".

Naše rady sa rozrastajú, preto sa prestávame stretávať po bytoch. Čs. strana ľudová nám láskavo poskytla klubovú miestnosť: Československá strana ľudová, redakce Lidové demokracie, malá zasedačka, Karlovo nám. 5, Praha 2.

Naše stretnutia bývajú pravidelne: každý piatok o 17,00 hodine, prípadne iný dohodnutý termín.

Adresy pre kontakt:

Ing. Vlastimil Senko, CSc., Krouzova 3017, Praha 4 - Modřany, 143 00 tel. 4011120

JUDr. Július Mičko, nám. Svobody 1, Praha 6, 160 00 tel. 3121135

Ján Bunčák, Čajkovského 8, Praha 3, 130 00 tel. 270522.

K MAJETKU KSČ

Hodně se poslední dobou mluví o záhadném a neurčitém majetku KSČ a řekněme rovnou - škoda, že jen mluví. Řeč se přitom točí kolem provozních nákladů, platů funkcionářů, autoparku a podobných relativních drobností a komunistická fabulistika se pilně snaží, aby při debatách zůstalo jen u těch budov, vil, limusin a vůbec vnějších atributů jejich bývalé moci a lesku. Ale to zdaleka není to nejdůležitější; o tom hlavním nepadlo zatím asi ani jediné kvalifikované slovo. Uvažujeme:

Jestliže Rudé právo z 10. února uvádí, že všechny provozní náklady KSČ hradila výlučně ze svých vlastních zdrojů, do nichž si ovšem započítává i příspěvky ze státního rozpočtu, které si sama určila, pak je to vědomá polopravda, úmyslné nepřiznání skutečnosti, že prolnutí strany a státu bylo tak jednoznačné a úplné, že se jedná o vědomou lež. Už Gottwald dokonale pochopil, že místo ničení stávajících státních struktur je výhodnější do nich proniknout, ovládnout je a přizpůsobit potřebám a zájmům strany. A v této intenci KSČ pokračovala systematicky více než čtyřicet let jejího neomezeného panování a podařilo se jí to až do dokonale nepřehlednosti. Co se vlastně skrývalo za těmi "provozními náklady"?

Celý politicko-výchovný aparát - jak se tomu roztomile říkalo - v armádě a Bezpečnosti byl vybudován a provozován jediné v zájmu a na ochranu zájmů a pozic KSČ, přičemž není nejménších pochyb o tom, že náklady na obrovskou mašinerii šly z rozpočtu MNO a FMV, tedy ze součástí státních výdajů. A že všechny vynaložené prostředky sloužily zájmům jediné strany, toho je důkazem teprve nedávno zrušená část vojenské přísahy o "věrnosti pracujícímu lidu, vedenému KSČ"! Z čeho byly kryty výdaje na udržování nesmyslných funkcí závodních organizací KSČ. Ze zdrojů jednotlivých závodů a podniků ve státním vlastnictví! Tzv. Lidové milice, "vojsko strany" s jeho astronomickým počtem proplacených a nikdy neodpracovaných hodin - totéž! Přebujelý policejní aparát, záhadná StB

a jiné složky, které měly ochranu veřejného pořádku, boj proti kriminalitě a obranu státních zájmů jako vedlejší zaměstnání na půl úvazku, byly vybudovány a obrovskými náklady udržovány opět k jedinému cíli - zajišťovat a upevňovat mocenský monopol KSČ. K zjištění, že ke stejnému účelu byly zneužívány i státní prostředky na školství, stačí přece nezaujatě prolistovat školní učebnice (skoro se chce napsat: propagační brožúrky KSČ).

Komunistická média s jejich obvyklou povýšeností předpokládají zpozdilou nevědomost veřejnosti, když se snaží ve svých prohlášeních zakrýt skutečnost, že hloupě pompézní akce, "slavná výročí" s tisícíhlavými štáby dobře placených organizátorů a ideologů, už neprokazatelné a jen tušené výdaje na tzv. výzdobu, poutače, tiskoviny, že tohlo všechno a spousta jiného, co není ani možné jenom vyjmenovat, bylo financováno z prostředků "dělnické strany"? Není třeba být zvláštním počtářem, aby bylo na první pohled zřejmé, že strana s tehdy 1,7 milionu členů, i kdyby byla stranou samých milionářů, to z vlastních prostředků hradit nemohla a ani nepotřebovala. Měla po celých čtyřicet let k neomezené a nekontrolovatelné dispozici prostředky celého našeho státu, a bilance těch let jasně ukazuje, jak s nimi hospodařila, lépe řečeno kramářila. Zatím si komunisti ještě netroufají zastírat zbídačelý stav národního hospodářství, i když není pochyb o tom, že ve vhodný čas ho začnou líčit v barvách výrazně světlejších, a tak ho zatím vysvětlují vším možným, jen ne pravdou, a tou je jejich nenasytná touha po moci, bez ohledu na prostředky, morálku, etiku a vlastní zákony.

Připomeňme si, že státně stranická televize, tisk a všechna média, bez výjimky sledující a propagující stranickou linii, nebyly vybudovány a provozovány z prostředků strany, i když jako obvykle sloužily jenom jí a jejím zájmům. Každý průvod, jeden každý transparent, dokonce i mávátko pro vaše

dítě k vyjádření spontánní radosti z moudrého vedení strany, všechno bylo bez vašeho souhlasu zapláceno ze státních, tedy společných prostředků. V zájmu nás všech?

Dalo by se pokračovat dlouho, protože řada zločinů, kterých se KSČ dopustila, je téměř bez konce. A to byla řeč jenom o oblasti řekněme materiální. O škodách duchovních, morálních, které komunismus na našich národech napáchal, je asi lépe hovořit a uvažovat postupně a zvolna. Jsou tak strašné a šokující, že jejich odstranění potrvá snad po generace.

Předlouhé by byly sloupce výčtů jen těch známých případů poprav, věznění, mučení, skupinového bezpráví, podvodů a lží, které jsou vnitřní podstatou, zabudovanou vlastností nereformovatelné komunistické ideologie, jejímž konečným cílem byla a zůstává absolutní moc. Jestliže se tedy nyní pod tlakem národního pozdvižení navenek zřekli svých cílů a hlásí se k principům demokracie, sami se usvědčují z neupřímnosti, protože z pocitu vlastního vnitřního demokratického cítění to nikdy neudělali. A času měli přeci dost!

Máme se snad my, nekomunisté, ještě omlouvat za pochopitelnou nedůvěru, kterou cítíme i vůči těm komunistům, kteří se nám před očima obrodili tím, že vyloučili z vlastní partaje několik desítek nejkompromitovanějších aparátníků? Myslí si snad, že se tím může smazat těch minulých čtyřicet let?

Necítím potřebu takové prostoduchosti. Nebo tolerance, na kterou se právě komunisti tak rádi odvolávají. Jsem dokonce i netolerantní, protože tolerance vůči zločinu je jeho schvalováním a výsměchem právu a ničím jiným.

Jaroslav Voříšek

(článek došel před zahájením vyšetřování o majetku KSČ)

K MAJETKU KSČ

KDS není pouze Praha ...

Na schůzi Republikového výboru byla redakce Hlasu právem kritizována, že neuveřejňuje události z mimopražských oblastí. Omlouváme se svým čtenářům a prosíme je o nutnou spolupráci. Velmi by nám v naší práci pomohlo, kdyby byl v místech působení určen pravidelný dopisovatel, který by oznamoval redakci všechno, co by měli čtenáři vědět. Ať již různé akce, společné výlety, usnesení na schůzích, tedy zajímavosti pro všechny ostatní členy KDS i naše příznivce. S díky za pomoc - redakční rada.

Volební leták není anonym!

Do sekretariátu KDS docházejí různé dopisy. Zpravidla slušné a také podepsané. Výjimku tvoří několik z nich, jež pro jejich obsah nelze v našem týdenku otisknout. Podpis chybí. Jeden z těchto anonymů vytýká KDS, že dostal do schránky předvolební leták a odpovídá tedy stejně anonymně. Přehlédl však onu maličkost, že leták určité politické strany není anonymem, jak jinak by ostatně mohl napsat hrubý dopis na správnou adresu? A právě tak i jeho zmínka o "klerikálech" svědčí o tom, že vůbec nezná programové prohlášení KDS, což je v předvolebním období známkou podivné lhostejnosti. (jc)

Útoky svědčí pro nás!

Předvolební boj se zpravidla vede tvrdě, avšak poctivě. To ovšem neplatí pro všechny. Jsou zde síly, jimž je každá špinavost dosti čistou, má-li posloužit účelu. Čistými prostředky vodu zkalit nelze. Jde právě o tu složku, o níž říká A. Solženicyn v "Souostroví Gulag", že je schopna se třebas vytýřit vlastní vlajkou, když jí to prospěje. Přistupujeme proto velmi, velmi zdrženlivě k fámám o zkompromitovanosti kandidátů Křesťansko-demokratické Unie. Útoky nečestných sil proti nám svědčí, že naše politika je správná! (hb)

Oživíme Hlas?

Mnohým čtenářům, jak je patrné z jejich dopisů, se zdá obsah Hlasu poněkud suchý a chladný. Redakční rada vyjde s potěšením vstříc těmto názorům a mání v následujících číslech vnést do obsahu i nezbytný humor. Ten ostatně neoddělitelně patří k radosti, k níž máme řadu důvodů. Pokud je kdokoliv z

Provokace nebo pravda?

Informační a propagační oddělení ÚV KSČ

Důvěrné! oběžník č. 2

Soudružky a soudruzi, dělníci, pracující inteligence, pracující rolníci!

1. Nedejte se odradit současnou situací v našem socialistickém státě. Nedejte se zviklat a buďte právě dnes věrnými členy, zoceleni bolševickými zkušenostmi. Naše strana Vás právě dnes potřebuje. Máme pro Vás pádné argumenty, kterým musíte věřit, že tato doba je jenom přechodnou a že jednou zase budeme u moci my a pak se už nikdy nebude opakovat tak trapná situace, do které nás někteří naši vedoucí soudruzi dostali.

2. V OF máme své lidi, kteří tam působí pro tzv. demokraty jako horliví členové, ale ve skutečnosti narušují činnost a získávají tak občany na svou stranu - stranickou linii. Vstupujte do OF a budete od KSČ dostávat pokyny. Zanášejte do OF sváry a diskreditujte jejich členy za každou cenu. Z OF musejí tak odejít ti, kteří jsou našimi skutečnými nepřáteli a vy všichni ostatní se snažte o to, aby se od nich veřejnost odvrátila.

3. Komunisté, za každou cenu se snažte udržet na svých místech, to je alespoň do voleb, protože budeme mít dost vlivu na voliče jedině, když budete na vedoucích místech a počítejte stále se strachem, který nevymizel.

4. Jakékoli kritické připomínky k soudruhům ve funkci kvalifikujte jako trestný čin pro napadání osoby a veřejného činitele, trvejte na prokurátorovi a civilním soudu. Tím členy OF nejlépe zdriskreditujete. Soudci a prokurátoři jsou naší straně a zákony také.

5. Projevujte solidaritu s odvolanými funkcionáři ať odstupuje celé vedení. Propagaci zaměřte tak, aby se z Vás stali mučedníci národa.

6. Napadejte tzv. demokratické řešení situace jako zvlé násilí. Jedno zlo, které na Vás neprávem svalovali, nahrazují druhým, horším a nečestným zlem "lidské tváře".

7. President Havel, jeho výroky o nenásilí a vzájemném dorozumění, vysvětluje tak, že se nemá používat jakéhokoliv nátlaku, jinak že se porušuje základní článek "demokracie". Obhajujte se jeho slovy! Tím nám dal do ruky obrovskou zbraň.

8. Nastává boj o získání závodu, družstev, obcí a malých měst. Zde sehraje roli vy, drobní a sedření pracující a operujte takto: "Nastoluje se kapitalismus, bude nezaměstnanost". Zdůrazňování odborníků na jakýchkoliv stupních, bagatelizujte jako fráze, jimiž veřejnost ohlupují.

9. Mezi studenty, kteří byli zmanipulováni, dochází již k prvním sporům. To je naše dílo, soudruzi ne jejich. Tak by to mělo být všude.

10. Při ponižujících procesech (odvolacích) se braňte: "Musel jsem to, byla taková doba, každý z OF také pomáhal straně, aby se udržel v práci. Využijte toho. Zveličujte jakékoliv chyby, jichž se "demokraté" dopouštějí, rozrušujte je a vyhledávejte argumenty. Poctiví členové KSČ Vám v tom pomohou.

Pokládejte tento oběžník za přísně důvěrný (Rozšiřujte doporučenou cestou)

Čest naší záslužné práci.

čtenářů výtvarně nadaný a umí vytvořit např. kreslené anekdoty, uvítáme jeho

příspěvek.

(**)

Informační týdeník "HLAS" Křesťansko-demokratické strany. Vzhledem k změnám ve složení redakce odpovídá za č. 5 Jan Cigánek. Foto Ondřej Němec. Grafická úprava Petr Hoffmann. Příspěvky a připomínky zasílejte, prosím, na adresu: Sekretariát KDS, Soukenická 22, Praha 1, 110 00. Na obálku uveďte "HLAS".